

Koffietijd

Koffietijd

Deel 1

Tieneke Elzinga

Schrijver: Tienieke Elzinga
Coverontwerp: Chris Ouboter
ISBN:
© Tienieke Elzinga

1. Je zult de ouders van de daders maar zijn

Met gemengde gevoelens wens ik iedereen een voorspoedig 2020. Verbijsterd laat ik de beelden van het scherm tot me door dringen. Je zult de ouder van een van de daders maar zijn.

Eén ding is zeker dit zijn geen kwajongens streken meer. Dit lijkt pure vandalisme. Zeker als ik naar de verkoolde resten van de auto's kijk. Auto's die een met moeite bij elkaar gespaard, de andere van een invalide die zonder zijn/ haar vervoermiddel nergens meer kan komen. Een auto van een zzp'er. Hoe moet hij/zij nu zijn/haar afspraken nakomen? Het is niet moeilijk om te bedenken hoe de eigenaren van die auto's zich voelen. De meesten van hen hebben niet de juiste verzekering voor dit soort schade. Verdriet en onmacht.

Jongens? Hoe dan? En waarom?

Dit is heel iets anders dan de traditionele kwajongens streken die jaren geleden op oudejaarsnacht begaan werden. Zoals die van de jongens in een klein dorp in het noorden van ons land. Na de laatste kerkdienst op oudejaarsavond ging iedereen zoals het leek naar huis om thuis de jaarwisseling af te wachten. De koster deed nog eens een laatste rondje om de kerk en voelde of de deuren goed afgesloten waren. Alle losse prullenbakken en bloempotten zet hij nog even in het bijgebouwtje. Dan komt de jonge organist die de dienst van nieuwjaarsmorgen gaat begeleiden bij hem staan. Hij vraagt of hij de sleutel van de kerk vast mee mag nemen. "Dan hoeft u niet eerder aanwezig te zijn en kan ik mezelf binnenlaten om nog even de verzen door te spelen voor de dienst." Hij vertelt de jongen dat hij de sleutel in verband met calamiteiten niet mee mag geven en vertelt hem waar hij hem vinden kan. De jongen bedankt hem en niets vermoedend loopt hij naar de kosterwoning. Als hij uit het gezicht verdwenen is maken zich uit de schaduw van de kerk een paar gestalten los. Eén van hen rent naar het bijgebouwtje en komt met de sleutel

terug. Hij maakt de deur van het kerkje open en de jongens gaan naar binnen. Na een hele tijd komen ze weer naar buiten en even later is het weer stil op het kerkplein. Zoals elk jaar is het rond twaalf uur gezellig in het dorp. Iedereen komt even buiten en wenst elkaar een goed nieuwjaar. De jongelui gaan nog aan de 'sleep'. Heb je toevallig iets vergeten binnen te zetten dan kun je erop rekenen dat je het de volgende dag ergens midden op een weiland terugvindt. Slepen mag. Maar niets beschadigen is de afspraak. Als een kwartier voor de dienst de jonge, organist en de koster tegelijk bij de kerk aankomen lijkt alles rustig. De koster kijkt tevreden. Alles is nog zoals het hoort. Hij haalt de sleutel van de kerkdeur en steekt hem in het slot. Samen stappen ze naar binnen. Wat hij dan ziet! Alle stoelen zijn omgedraaid en met de rug naar de kansel toe gezet. Eigenlijk is het wel een komisch gezicht. De koster schelt: "Rot jongens", en kijkt naar de organist die lachend over een stoel hangt. Dan vraagt hij: "Jij moest toch vroeg inspelen vanmorgen?" "Dan dringt het tot hem door dat de vraag naar de sleutel maar een smoes was. Wat nu. Voordat de mensen komen kan hij nooit alles weer netjes hebben. En deze jongen, die mee in het complot zat, zal het ook niet lukken om op tijd klaar te zijn. Dan bedenkt hij iets. Hij wijst met de vinger dreigend naar de jongen. "Jij dondersteen, aan het werk. Nu! Achter de toetsen! En jij gaat spelen tot dat ik zeg dat je mag stoppen." Dan gaat de koster naar buiten. Hij heeft een plan. Staand tussen de geopende kerkdeuren, waar binnen het orgelspel klinkt, vraagt hij de kerkgangers te wachten. Als bijna iedereen er is wenst hij ze allemaal een gezegend nieuwjaar en vraagt hun medewerking voor een klusje die hij beslist niet alleen gaat doen. Dan mogen ze naar binnen. Bij het zien van de gedraaide stoelen ontstaat er een grote hilariteit. Wat een mop. Iedereen wordt gevraagd om een paar stoelen terug te zetten. Boven hen speelt het orgel. Er is wel een vermoeden van de daders. En de organist? Hij heeft meer dan een uur moeten spelen tot hij

het teken kreeg dat de dienst zou beginnen. Dit was een onschuldige actie. Je begrijpt hier is nog lang over gepraat. Dan deze oudejaarsnacht van 2019. Die staat straks in de geschiedenis vermeld als, zoals een hulpverlener het met tranen in zijn ogen noemde, "De oudejaarsnacht wat een oorlog leek". Zo erg was het dus in sommige steden over het hele land verspreid. Gelukkig zijn er in bepaalde wijken camera's aanwezig en de toegesnelde agenten hebben een body Cam. De beelden moeten helpen de daders te vinden. Iedereen is het er wel over eens dat ze gestraft moeten worden. Je zult de ouder maar zijn van een van hen. Leeftijden van twaalf tot en met zestien worden er genoemd. Kinderen nog. Ze hebben geen idee hoeveel schade en wat de gevolgen zijn bij het verkeerd gebruiken van vuurwerk. Zien ze dan echt geen gevaar. Is het ze dan niet verteld. Die ouders kunnen de vraag verwachten; Heb jij je kind wel opgevoed. Hebben jullie je kind wel onder controle of zijn jullie alleen bezig met je eigen dingen. Weet je wel wat je kind uitspookt. Of vind je het wel prettig dat hij/zij altijd op pad is. Lekker rustig toch! Hebben jullie wel door dat de basis van de opvoeding bij jullie thuis is en nergens anders. Het is jullie kind. Dus de verantwoording voor zijn daden ligt in de basis bij jullie, de opvoeders. Het is toch niet zo dat nu ineens je kind buiten zijn boekje gaat. Waarom hebben jullie niet aan de bel getrokken toen je hem/haar niet meer onder controle had. Kijk nu eens waar het toe leidt. Zelfs een begrafenisstoet wordt op oudejaarsdag met vuurwerk bekogeld. Dit wil toch niemand. Helaas blijkt het nodig dat ook een hele groep ouders de bewustwording van het opvoeden opnieuw moeten leren. Normen en waarden en respect. Weet u nog! Wij wonen in Nederland. Zo jammer dat deze eerste column van 2020 eigenlijk intens verdriet is.

2. Hoe werkt uw Apotheker

Hoeveel Apothekers nemen hierin hun verantwoordelijkheid, of rekenen ze zich allemaal rijk en duperen niets vermoedende zieke mensen

De uitspraak van het meisje blijft in haar hoofd vastzitten. Wat haar nu dwars zit is dat ze toch weer alles mee naar huis heeft genomen

We zitten bij de bakker in het dorp even een kop koffie te drinken. In de winkel was ik haar tegengekomen en nu zitten we hier. Door het raam zien we een meisje langsfietsen. Mijn gezelschap zwaait naar haar. "Het is een lief kind" zegt ze. Een kleine kwebbelkous. Ik kwam haar gisteren tegen bij de Apotheek. Ze kwam naast me zitten en zei: "Ha buurvrouw moet u ook pillen slikken? Die verkopen ze hier gratis. In één adem kreeg ik het verhaal dat ze die morgen met haar moeder bij de dokter was geweest. Het hele gezin had in het weekend zo vreselijke jeuk gehad. Of ik maar begreep dat jeuk echt niet leuk is. Ze stroopte haar mouw omhoog en ik zag allemaal kleine en grote rode bultjes verspreid over de hele arm. Het arme kind. Ik vroeg haar wat de dokter had gezegd. "Weet ik niet," zei ze. Ze dacht dat ze pilletjes of een zalfje zouden krijgen. Ze moest het briefje naar de Apotheek brengen en nu moest ze wachten. Er kwam een hele diepe zucht. Ze gaan het maken.

Ik zie het voor me. De kleine drama-Queen en moet lachen. "Moet je luisteren," gaat mijn kennis verder; "dan ben ik aan de beurt. De mevrouw achter de balie vraagt naar mijn geboortedatum. Als ik het noemt zegt ze "Dat klopt." Ik kijk haar aan en denk; natuurlijk klopt het. Ze loopt weg en komt even later terug met een grote doos en een papieren tas. Vragend kijk ik haar aan: "Zo veel?" Ze schuift alles over de balie in mijn richting. In mij voel ik een weerstand opkomen. Wetend dat thuis onder in de kast, een grote doorzichtige box, van een bekend warenhuis, staat meer dan vol met dezelfde

medicijnen, begin ik steeds meer te twifelen aan de rekenkunde van de apotheker. “Zoveel heb ik echt niet nodig hoor”, probeer ik. “Gisteren was het doosje van dat ene merk, op twee na, leeg en dat heb ik doorgebeld. Van de anderen heb ik echt nog wel genoeg voor een maand.” De mevrouw achter de balie schudt haar hoofd. Nee dit is echt wat er voor u klaar is gezet. Ik protesteer dat ik niet alles mee naar huis wil nemen. Maar dat verandert niets. “Het is nu al voor u klaargezet en in de administratie doorgerekend,” zegt ze. “We kunnen het niet meer terug nemen. “Dan moeten we het weggooien”. Verbijsterd kijk ik haar aan. Hoezo, weggooien. Ik heb het zelfs nog niet in handen gehad. Wat nu. Dit is trouwens niet de eerste keer dat me dit overkomt. Sinds de regel, door de Apotheker ingesteld, dat iedereen voor de herhaal recepten steeds voor drie maanden tegelijk mee naar huis krijgt, merken wij dat het steeds meer wordt. Bij ons rijst de vraag. Hoe komen ze aan die grote aantallen. Wij houden elke keer, ondanks dat we keurig de aantallen slikken die op de verpakking staan, over. Al verschillende keren hebben we dat aangegeven. Toch blijven de medicijnen maar aangeleverd worden. Om de twaalf weken krijgen we een mailbericht dat er weer medicijnen afgehaald moeten worden. De voorraad thuis is inmiddels opgelopen tot tig doosjes van de verschillende soorten. Veel inmiddels over de datum. Wat moeten we ermee? Op deze vraag krijgen we al een paar keer het antwoord: de restanten kunt u deponeren in de daarvoor bestemde bak voor de balie. “Ik weet het niet”. Besluit ze.

Ook voor mij is het herkenbaar. Hier en daar hoor ik dezelfde klacht. Ons bekruipt nu het gevoel dat er iets goed mis is met het uittellen van de medicijnen. En erger nog ze moeten wel betaald worden. Want helaas voor het kleine buurmeisje ze verkopen hier niets gratis. Onze conclusie is dan ook. Hier rekent iemand zich op een schandalige manier rijk met deze overvloedige distributie van medicijnen. Medicijnen alleen op recept verkrijgbaar. Toch lijkt er een grote 'maas' in het net te

zitten. De werkwijze van de farmaceutische industrie zou eens op verschillende manieren onder de loep moeten worden genomen. De prijzen zijn onevenredig en wie betaald de rekening? Mensen die ziek zijn en de medicijnen nodig hebben! Het is niet ondenkbaar, dat wanneer alle overgebleven restanten uit de doorzichtige boxen, onder uit de kasten verzameld zouden worden er heel veel zieken voorzien kunnen worden van medicijnen. Dat acuut de te korten opgelost zijn. Dat waarschijnlijk ook de prijs anders kan. Deze drie maandenleveringen heeft nóg een vervelende uitwerking. De ingestelde eigenbijdrage van de ziekenkostenverzekeringen zijn voor de meeste verzekeringsnemers in een mum van tijd doorberekend. Dat is de praktijk.

Wat haar nu dwars zit is dat ze toch weer alles mee naar huis heeft genomen. Buiten komt ze het buurmeisje weer tegen. “Hebbes”, zegt het meisje, en laat haar in het tasje kijken. Er ligt één doosje pilletjes en één tube crème in. “Doe maar goed dicht en breng het gauw naar je moeder. Dan zal de jeuk ook wel snel over zijn”. Ze kijkt het meisje na. Aan het stuur hangt het kleine bruine leren tasje met rits. Het kan dus ook anders. Eén doosje pillen en één tube voor het hele gezin. Nu maar hopen dat ze niet binnenkort een mail krijgen dat er een herhaling klaarligt. Er zal vast een verklaring voor de handelswijze van de Apothekers zijn. Maar in de praktijk werkt het dus niet, het economisch distribueren van medicijnen dus,” besluit ze haar bezorgdheid over de gang van zaken. Ze heeft gelijk. Het kan en mag niet waar zijn dat er willens en wetend, veel te veel medicijnen gedeclareerd worden. Tel uit je winst. Goed opletten dan maar. Te veel uitgeschreven medicijnen in de toekomst gewoon weigeren. De lijst met doorberekende hoeveelheden aan de verzekering ook maar even extra controleren lijkt mij.

3. Geadresseerde Digitale Persoonlijke Computer Terreur met hoofdletters

Het is half negen en ik ga achter mijn laptop zitten. Vandaag ga ik weer een column voor de site schrijven. Naast me ligt de telefoon waarop ik zo nu en dan in de Noties app dingen type die column waardig zijn. Soms is dat een heel verhaal. Soms maar één woord. Als het beeldscherm klaar is om te starten zie ik dat er een paar nieuwe e-mailtjes zijn binnen gekomen. Eerst maar eens even kijken of er dringende e-mails tussen zitten die ik per ommekeer moet beantwoorden. Dan kan ik met een opgeruimd gevoel aan de column beginnen. Als ik de e-mailbox geopend heb valt mijn oog op de map ongewenst. Daarachter staat het cijfer honderd vijfendertig. Het zal toch niet. Honderd vijfendertig nieuwe mailberichten in mijn map. Dat geloof je toch niet. Eerst maar even de Post In bekijken. Dat valt vandaag reuze mee. Een berichtje van mijn vriendin over zee. Die schrijf ik vanavond wel een lange e-mail terug. En wat kleine berichten waarvan ik een paar gewoon doorstuur naar mijn vriendje die dan de behandeling op zich kan nemen. Omdat de rest van de ingekomen mail geen haast heeft denk ik: "Dan eerst maar 'even' de andere mappen opschonen." En besluit om eerst de map ongewenst maar aan te pakken. Ik heb er namelijk een bloedhekel aan als er zoveel ongelezen mail op mijn PC staat. Met een flinke doses tegen zin open ik de map. En! Ja, hoor! Wat ik al verwacht had staat weer op het scherm. De nieuwsbrieven. Een lange rij namen van 'dames' die me een 'gezellige' date aanbieden. Of ik maar even wil reageren. Van sommige namen vind ik niet één maar meerdere mails in de rij. Hoe komen zij er trouwens bij dat ik geen partner zou hebben. En waarom denken ze dat ik op een extra verzetje zit te wachten. Waarom lijkt het ze leuk om kennis met me te kunnen maken. Ze hebben vast geen idee wie ik ben. Het is rond weg beledigend. Dat vind ik dus. Eigenlijk ben ik het zo vreselijk

beu dat iedereen blijkbaar zomaar kan beschikken over mijn mailadres en berichten achterlaat waar ik totaal geen behoefte aan heb. Ja, ik weet het. Click weg. Maar soms heb ik er last van. Ik heb me laten vertellen dat mijn zoekopdrachten via Google ervoor zorgt dat dit gebeurt. Er is een handel in mailadressen achter de schermen. Wat me nog het meest stoort is dat er tussen de damesnamen ook de mails verschijnen dat ik een lening zou hebben aangevraagd. Of ik maar even de missende gegevens wil invullen. En ja, het zou handig zijn wanneer ik even €0,01 over wil maken naar een rekening in, jawel Kopenhagen. DACHT HET NIET. En dan dat pakketje wat ze verzenden willen maar ze hebben niet alle gegevens. Of ik even wat aanvullende informatie wil terugsturen. Hoezo? Ik heb geen bestelling ergens dus ik verwacht geen pakketje. O, ja er is ook een mail dat ik een nieuwe telefoon krijg. Leuk maar die heb ik niet nodig en niet aangevraagd. Die van mij doet het goed. En ik heb ook géén lidmaatschap aangevraagd bij een nieuwe energieleverancier. Ja. Ik weet het, click weg. Meestal neem ik de kortste route om alles te verwijderen. Je kunt rechtsboven in de hoek 'alles' aanklikken en dan links een v'tje in het vakje zetten. Alle mail krijgt dan ook een v'tje en dan één keer op het prullenbakje, en weg zijn ze. Dan nog een keer naar de map verwijderen en zelfde route volgen. Leeg denk je dan. Ja voor even. Maar deze keer, zo aan het begin van het jaar wil ik die rommel ervoor eens en altijd af hebben. Dus scrol ik elk bericht tot onderaan. Naar de regel waar staat; klik hier om u af te melden voor deze nieuwsbrief. Tot mijn grote frustratie staat er bij de meeste nog een woordje tussen; *tijdelijk!* Dat betekent dus, dat al mijn moeite bijna zeker voor niets is. Over een tijdje mag ik weer aan de slag. Zo N I E T bedankt berichtgevers!

Inmiddels is het half tien en heb ik ruim een uur werk gehad om de map ongewenste mail te verwijderen. Pc-terreur noem ik het. De map ongewenste mail is waarschijnlijk niet alleen bij mij de meest volle map. Jullie allemaal ook heel veel sterkte

met deze ongewenste dagelijkse taak om alles te verwijderen, succes. En berichtgevers voor mijn ongewenste map. Mocht je even de tijd hebben en dit lezen. Hou er mee op.

4. Even ontspannen, nee dus

Gelukkig zijn we niet allemaal gelijk. Doen we niet alles hetzelfde. En willen we allemaal wat anders. Waar tien mensen zijn, zijn er tien meningen. Dat maakt ons zo kleurrijk. Na al een hele poos door de stad te hebben gelopen neem ik het er even van en ga een restaurantje binnen. Al gauw vind ik een leeg tafeltje bij de muur. Mijn tas zet ik onder de tafel en plof op de stoel. Vrijwel direct komt de serveerster op me af. Nee, ik hoef niet op de kaart te kijken en bestel. Nu heb ik de tijd om eens even om me heen te kijken. Mensen kijken vind ik leuk. Zoveel verschillen en allemaal op hun manier, goed. Iets verderop zitten een paar dames van, ik schat, rond de twintig. Voor hen op het tafeltje staan twee hoge glazen. De één gevuld met een gifgroene substantie en de ander lijkt op sinaasappelsap. Met elk een vork, prikken ze in het grote diepe bord dat tussen hen in staat. Ze delen, zoals het eruit ziet, een maaltijdsalade. Lekker gezond. Voor mij heeft de serveerster net een cappuccino en een broodje brie met honing neergezet. Ik zag ze wel kijken. De manier waarop de dames, de serveerster met de ogen volgden om te weten te komen waar ze naar toe ging, lopend met haar blad met mijn bestelling, sprak boekdelen. Niet dat ik altijd weet wat een ander denkt. Maar nu zie ik ze denken dat ze het wel van me verwacht hadden dat ik geen glas groen gif en een salade zou bestellen. Nou dan hebben ze het goed. Mij niet gezien hoor. Ook al wordt gezegd dat al die 'gezonde' voeding zo goed voor ieders lijf is. Wat mij betreft ziet het er onsmakelijk uit. Er moet heel wat gebeuren eer ik zoiets vrijwillig bestel. Mijn maatje zesenzeertig hoeft voor mij geen veertig te worden. Ik voel me prima zo. Wij eten gezond. De voorgeschreven hoeveelheid groenten en fruit, melkproducten en brood. We drinken genoeg per dag en letten erop dat we niet te veel snoepen. Het alcoholgebruik is bij ons laten we zeggen; op feestelijk niveau. Gezond eten kan dus ook anders dan een

gifgroene drank. En dus trakteer ik me vandaag op een heerlijk broodje. Eigenlijk gek dat ik me schuldig zou moeten voelen als er zo naar me gekeken wordt. Maar toch! Ik voel me baldadig worden en verzin wat de dames wel niet moeten denken. Bijvoorbeeld. "Wie heeft de euvele moed gehad om zoiets ongezonds te bestellen." Het resultaat is dat ik de dames een vriendelijk knikje toewerp en vervolgens mijn broodje lekker laat smaken. Toch weet ik zeker dat ik niet de enige in deze locatie ben die hetzelfde gevoel moet doorstaan. Ik zie meer dienbladen langskomen met daarop eenzelfde soort bestelling.

Of je nu wilt of niet, als je alleen aan een tafeltje zit kun je het niet voorkomen dat je flarden van de gesprekken gewoon meekrijgt. Er zijn mensen die het nodig vinden om met een flink volume te praten. Neem me dan niet kwalijk dat ik, alleen aan mijn tafeltje, gewoon meeluister. Zo ook nu. Tjonge denk ik. Ze zijn hier wel actueel hoor. Waarschijnlijk zijn deze mensen naar de feestelijke, vijftigjarige Vakantiebeurs in Utrecht geweest. Twee echtparen. Naast de stoel een linnentasje met de naam van een bekend reisbureau erop afgedrukt. Je mag raden wat daarin zit. Vakantie folders het kan niet missen. De discussie gaat algauw over het 'bewust' vliegen. Termen als duurzaam- en groenvliegen, 'vliegen' over de tafel, zonder CO2 uitstoot die het milieu schaden, dan. Al hoewel! Eén van de heren probeert de anderen ervan te overtuigen dat er niets mis met een vliegreis is. Toch zijn de meningen verdeeld. Mijn interesse is gewekt. Zou ik dan nu een antwoord op mijn vraag krijgen? Namelijk: is één keer per jaar een vakantie vlucht een doodzonde? De linnen tas van een van de heren komt op tafel. Het is even zoeken en dan heeft hij de folder gevonden. Een vliegtuigmaatschappij zegt diensten te hebben die met de zogenaamde CO2ZERO te werken. Deze dienst helpt klanten om CO2 neutraal te vliegen. De schadelijke stof wordt dan gecompenseerd. Even onder ons gezegd. De keren dat ik gebruik heb gemaakt van een vliegtuig kan ik nog steeds op twee handen tellen.

We zijn vaak in eigen land gebleven. Ook meer dan de moeite waard. En nog hebben we heel veel nog niet gezien. Mijn gedachten zijn met me op de loop gegaan. Het gesprek heb ik verder niet meer gevolgd. Dan word ik me bewust dat het erop lijkt dat er wel veel, heel veel over de onderwerpen voeding en milieu wordt gepraat. Overal kom je het tegen. Wanneer worden we de betutteling zat. Kan er nog over iets anders gepraat worden? Is het echt zo erg met ons gesteld dat we niet meer zelf de verantwoording kunnen nemen voor ons eten en reizen. Ik weet niet hoe het bij u is maar ik raak een beetje de weg kwijt. Elke keer moet het weer anders. Ik voel me niet schuldig. Dus mijn besluit staat. Mijn plan is een leuke vakantiebestemming voor dit jaar te zoeken. Hoe ik er kom en wat ik er allemaal kan eten zoek ik ook allemaal zelf wel uit. Verantwoord, dat dan weer wel. Mijn raad aan iedereen, doe het zelfde. Je leeft maar één keer.

5. Solliciteren kan best heel leuk uitpakken

De aanleiding voor ons gesprek was een videofilmje op mijn PC. Ik was wat aan het zoeken gegaan over een paar onderwerpen waar ik iets meer over wilde weten. Ineens stond het er; negen tips hoe je beter niet kunt solliciteren. Nieuwsgierig had ik op het pijltje gedrukt. Voor mij op het scherm vertoont zich een jongeman die met hilarische acties, een sollicitatie voor één of andere vakantiebaan laat zien. Ja en dat ben ik weer, als ik een paar dagen later een kennis tegen kom vertel ik van het filmje. Samen kijken we ernaar. “Weet je zegt hij solliciteren kan best heel leuk uitpakken. Dat heb je zelf niet altijd in de hand. Ik heb het zelf ook meegemaakt. Heel anders dan dit filmje hoor.”

Dan vertelt hij

Alle voorbereidingen ten spijt ging het toch heel anders dan hij verwacht had. Via de e-mail had hij zich aangemeld als sollicitant voor een baantje wat hem volgens zichzelf, op het lijf geschreven stond. Een wisseling, laten we zeggen een totale omslag, in wat hij tot nu toe gedaan had. Na jaren had hij besloten om het roer om te gooien. Niet geheel vrijwillig om eerlijk te zijn. Een verplichte omscholing via het UWV had hem, tijdens een periode van WW en ziek zijn, gedwongen drie cursussen te volgen. Op zich voor hem een grote uitdaging in twee opzichten. Ten eerste omdat het hem helemaal een andere richting in stuurde. En ten tweede, hij gebruikte veel pijnstillende medicijnen en moest toch de ene week twee keer op pad om zich te melden bij twee verschillende praktijkscholingen en de andere week naar weer een andere locatie. Allen met een afstand van minsten zestig kilometer. Thuis waren ze er beslist niet blij mee maar het was een verplichting wilde hij medewerking verlenen in een traject om de uitkering te behouden. Vraag niet hoe, maar hij had het driekwartjaar volgehouden en uiteindelijk zijn certificaten gehaald. En toen stond tussen de vacatures op

internet de baan die bij hem paste. Dankzij een flinke dosis kennis en de pasverworven certificaten durfde hij nu wel een sollicitatie aan. Uiteindelijk had hij een afspraak voor een gesprek.

Hoe anders dan hij in zijn hoofd had gehad

Dat zo'n sollicitatiegesprek ook in een restaurant of zoals bij hem het geval bleek, in een koffiecorner van een bekende koffieketen op het centraal station van een grote stad, zou kunnen plaatsvinden was wel iets nieuws voor hem. Vaak had hij die gesprekken wel opgemerkt in restaurants waar hij zo nu en dan kwam. Nu was hij zelf aan de beurt. Met een gezonde dosis spanning was hij die morgen op tijd op pad gegaan. Niet met de auto deze keer. Met een afspraak op één van de grote stations van Nederland leek het hem beter om dan ook maar de trein te pakken. Omdat hij graag altijd ruim op tijd aanwezig is heeft hij na aankomst nog minstens een halfuur om de koffiecorner te vinden. Nog dichter bij dan gedacht stapt hij na vijf minuten naar binnen. De lijst met verschillende mogelijkheden aan koffie combinaties is lang, maar hij heeft de tijd en komt toch uit op een versterkend bakje dubbel sterke koffie. Dan zoekt hij een plaatsje waar hij de ingang goed in de gaten kan houden. Nog tien minuten en dan zal zijn afspraak wel arriveren. Maar een kwartier verstrijkt. En nog eens tien minuten. Geen enkele nieuwkomer kijkt zoekend rond. Hij wordt er wat onrustig van. Het zal toch niet waar zijn dat hij zich vergist heeft in de tijd of de plaats. Nog eens bekijkt hij de e-mail op zijn mobiel. Geen vergissing mogelijk. Nog eens vijfminuten verstrijken. Nog steeds geen dame die zoekend rondkijkt. Dan gaat zijn mobiel. Als hij opneemt hoort hij aan de andere kant een vrouwen stem die vraagt of hij nog onderweg is. Dat ze al een poosje op hem zit te wachten. Hij kijkt zoekend rond maar ziet niemand in de corner die een teken geeft dat zij het is. Dan bedenkt hij zich ineens. Op zo'n groot station zijn vast meerdere koffiecorners van dezelfde keten. Geweldig. Zit hij natuurlijk in de verkeerde. Gelukkig kunnen ze er wel om lachen. Hij beloofd

zo snel als mogelijk is naar de andere corner te komen. Dus zoekt hij zich snel een weg tussen de reiziger door naar de andere kant van het station. En ja hoor daar zit ze. Hij herkent haar van de foto op de e-mail en lachend stelt hij zich voor en schuift bij haar aan het tafeltje aan. Met een; “Dat was even een goed begin of niet” had hij het gesprek geopend. Er volgt een prettig gesprek en de baan had hij gekregen. Mocht je nu binnen kort ook op sollicitatiegesprek gaan. Misschien een goed idee is; wees altijd jezelf het kan altijd nog gekker.

6. Andijviestamp

Streekgerechten of een stampot met een twist. Ik blijf er het lef niet voor te hebben om ze op tafel te zetten. De kookboeken vliegen me weer om de oren zeg ik even heel oneerbiedig. Het is weer zover. Vandaag moet er weer iets op tafel komen dat volgens mij in de eerste plaats voedzaam moet zijn. Met een paar personen aan tafel met schoenmaat minimaal vijfenviertig hoef ik je niet te vertellen dat daar heel wat aan voeding ingaat voordat ze voldaan achterover schuiven. Voorlopig moet het dus wel verzonnen worden wat er dan op tafel komt. Als ik alle goedbedoelde en raadzame voorstellen volg kom ik er voorlopig niet uit. Dus om mijn idee om een stampot volgens streek gebruiken op tafel te zetten, een beetje richting te geven type ik op google 'winterkost' in. Niet dat ik niet weet hoe ik een stampot moet maken maar meer om het feit dat er zoveel in de voedingsvoorlichting aan het veranderen is. Eigenlijk wil ik ook wel eens mijn gasten verrassen met het feit dat ik echt wel met de tijd mee ga hoor. Tot mijn vreugde kom ik ineens terecht op de column die ik twee jaar terug heb geschreven. Nog eens lees ik mijn eigen geschreven stukje en moet eerlijk bekennen dat ik het gewoon weer voor me zie hoe het allemaal in zijn werk ging. Nog voel ik de frustratie die mij de moed gaf het stukje te schrijven. Kijkend op de klok merk ik dat ik weer eens aan het afdwalen ben. Een gewoonte die me al heel wat columns opgeleverd heeft maar die ik nu toch een halt toe moet roepen anders komt er vandaag niets fatsoenlijks op tafel. Dan kom ik terecht in een recepten doolhof van legio mogelijkheden. Voor mij op het scherm verschijnt de regel; Kies uit één van onze zevenennegentig recepten voor een over heerlijke eenvoudige stampot Andijvie. Keuze genoeg dus. En kijk nu eens aan. Ik kan wokken, gewoon koken of heb ik liever een ovenschotel. Er zijn gezonde en/ of vegetarische recepten. Gelukkig is het basis ingrediënt

Andijvie in de vele kookboeken nog aanwezig. Via heel veel filters kom ik uit op recepten die zoveel afwijken van het recept dat in mijn hoofd zit dat het voor mij niet meer leuk is om er ook maar aan te beginnen. Maar je zult maar met allerlei intoleranties of allergieën rekening moeten houden. Ik geef het je te doen. Dan maar de streek recepten bekijken. Daar zie ik dat er voor mij tenminste, de meest onlogische ingrediënten worden toegevoegd. Zoals walnoten of rozijnen. De 'oude' steek gebonden toevoegingen ken ik eigenlijk wel. Zoals karnemelk, boekweit of oude kaas. Allemaal om de stampot meer voedzamer te maken. Zeker op het platteland is het motto; Je moet een goed gevulde maag hebben wil je even vooruit kunnen.

In tegenstelling tot deze beweegreden van toen mag nu een Andijviestamp niet meer zo gevuld zijn. Vetten en koolhydraten moeten worden gemeden. Allemaal niet zo goed voor de gezondheid. Hoe dan. Ik raak nog net niet in paniek. Hoe dan, als je voor een heel stel moet koken. Je kunt toch niet met ieders persoonlijke wensen rekening houden. Zeker niet met een éénpansgerecht als een stampot. Eigenlijk wist ik al, voor ik het idee opvatte eens iets anders op tafel te zetten dan ze van me gewend zijn, dat ik toch weer zou afhaken. En toch maar voor mijn eigen basisrecept van rauwe Andijviestamp zou kiezen. Met de basis ingrediënten: Fijngesneden Andijvie, aardappelen, gerookte en uitgebakken spekjes, geraspte kaas, zout, witte peper en een scheutje azijn, melk en een klontje boter. Om de maaltijd compleet te maken voor ieder een stukje draadjesvlees, jus en een stuk rookworst. Daarnaast nog een schaal gemengde sla en smullen maar. En niets is er fijner dan dat mijn tafel genoten uiteindelijk zeggen; Heerlijk! Lekker! Kortom de Andijviestamp die de smaak heeft die ze verwachtten. Misschien ben ik wel heel erg eigenwijs maar al die nieuwe recepten? Ze zullen best smaken, maar wel erg anders. Ik blijf er het lef niet voor te hebben om ze op tafel te zetten.

7. Vrijdag 14 februari 2020 Valentijnsdag of de dag van de romantiek. De waarheid? Ik weet het niet!

De afgelopen week zijn we weer overspoeld met allemaal reclame voor Valentijnsdag. De dag van de liefde die je door allerlei media wordt opgedrongen. Bekend in met name België, Nederland en de Verenigde-staten. In Duitsland is veertien februari, de geboortedag van Judas de verrader, een onheilsdag. Kenmerkend zijn vooral een rode bloem, het liefst een roos. En dan vergeet vooral niet een rood hart in je groet te gebruiken. Maar hoe zit het nu precies. Is het hele Valentijn gebeuren commercieel en van de laatste tijd of zit er meer achter. Een echte Valentijnsdag fan ben ik niet. Maar je bent juffrouw Raadgever of je bent het niet. Nieuwsgierig geworden door alle mogelijke verhalen die rondom Valentijn verteld worden, kruip ik achter mijn PC om erachter te komen wat nu het meest voor de hand liggende verhaal is. En dan word ik geconfronteerd met verschillende informatie. Dus lijkt het me het beste om wat gegevens op een rijtje te zetten en te combineren. Denk er om! De waarheid? Ik weet het niet! Wat ik ervan moet geloven? Lezend vind ik de verhalen wel heel aannemelijk, de waarheid of niet. Het zijn interessante verhalen. Alleen de liefde met rode bloemen, rode harten en geheimzinnige kaarten, die liefde die ik zoek? In deze verhalen nog niet te vinden! Dus laat de rest maar doorkomen.

Verschillen de historicus menen te weten dat het een combinatie van tradities uit allerlei achtergronden samengesteld is. Op de vraag waar Valentijnsdag nu precies vandaan komt blijkt geen duidelijk antwoord te vinden te zijn. Wel zou Paus St. Glasius I de veertiende februari van het jaar vierhonderdzesennegentig als de dag van de Heilige Valentinus hebben uitgeroepen. Dat was de sterfdag van priester/bisschop Valentijn. Er gaat een verhaal, maar er is geen bewijs, dat Valentijn een Romeinse priester was die

werd omgebracht tijdens de Christenvervolging in en rond tweehonderdachtenzestig en tweehonderdzeventig. Valentijn weigerde zijn geloof op te geven. Ook zou hij het niet eens geweest zijn met, een overigens onbekende wet van de Keizer, die het verbod jonge mannen te trouwen. De Keizer had ze namelijk nodig om zijn leger te versterken. Valentijn vond het waanzin dat de Keizer dacht dat getrouwde jongemannen minder goede soldaten zouden zijn. Dus in het geheim trouwde de priester, de jonge mannen en vrouwen wel. Valentijn zou zelfs geprobeerd hebben de Keizer Claudius II Gothicus te bekeren. Op de afbeeldingen van hem staat het zwaard waarmee hij werd onthoofd. Later werd Valentijn gezien als een martelaar en is heilig verklaard. Want het verhaal gaat dat vlak voor zijn executie hij de blinde dochter van de cipier zou hebben genezen. Hij voldeed dus aan de Vaticaanse regel; alleen iemand die een wonder verricht kan heilig verklaard worden. Tja, waar of niet. En of deze Valentinus DE Valentijn is weet men niet zeker.

En nu vraag je je misschien af: waarom is het een dag waarop geliefden of mogelijke geliefden elkaar extra aandacht geven met allerlei attenties. Er is een verhaal wat verteld dat de mogelijkheid bestaat dat Valentijn de bisschop was die met veel passie de verzorger was van de bloementuin van het klooster. Veel, vooral jonge paartjes kwamen de tuinen bekijken en werden door de bisschop verrast met een mooie bloem als symbool voor hun liefde. Zijn graf werd later door aanstaande paartjes bezocht om zo een zegen te krijgen voor hun voorgenomen huwelijk. Vaak beloofden de paren rondom het graf elkaar eeuwig trouw. Juist die belofte op die plek en op zijn sterfdag zou hun huwelijk zegenen.

Een heel andere verklaring komt uit de 14^e eeuw. Valentijnsdag werd toen door verschillende romantische dichters verbonden met vogels en geliefden en het kiezen van partners. Waarom is even eens als de uitleg over Valentinus een raadsel. De dichter Goeffrey Chaucer schreef toen een zeer lang gedicht dat heet: Parliament of Fowls; vrij vertaald: ”

Parlement van de kippen. Hij schreef na een lange verhandeling over de liefde: Want dit was op st. Valentijnsdag dat de vogels hun keuze maakten. Hij doelde op de keuze in de liefde. Toen werd Valentijnsdag meer en meer de feestdag voor liefde en romantiek. En groeide uit tot zoals het tegenwoordig gevierd wordt. Met als hoofdpunt de anonieme liefde. Rond negentienhonderdnegentig steeds meer een commercieel succes. Ja. Wie wil nu niet eens iemand verrassen of verrast worden. Je kunt het zo gek maken als je het zelf wilt. Niet iedereen is een 'Valentijnsdag fan' veel mensen vinden het een te commercieel gebeuren en doen er verder niets mee. Ook goed.

8. Carnaval en een klaaglied

Uit nostalgie heb ik dit weekend weer eens een paar plaatjes gedraaid. Met een boek in een luie stoel en muziek op de pick-up naast me, heerlijk. Eigenlijk zou ik die oude meuk, zoals mijn kinderen het noemen, al lang bij het grove vuil hebben moeten zetten. Maar ik kan geen afscheid nemen van de zo met zorg verzamelde lp's en singletjes. En zo knettert de muziek onze kamer in. En dan zit ik ineens weer met dat singletje in mijn handen. Limburgs klaaglied van Martine Bijl (19-03-1948 – 30-05-2019). De hoes hangt van ellende in elkaar. Een teken dat dit singletje hier is 'grijs gedraaid'. Vooral het refrein heb ik wel keihard meegezongen. Even een paar regels; Ons vader is gekozen tot prins carnaval dit jaar. Da's gek hoor want hij doet opeens zo raar. Tja het is gewoon een heel andere man. Nou, voor mij is 't een carnavalstiran enz. En dan het refrein: Want mijn moeder komt uit Drachten en mijn vader uit Maastreech. Ik ben een Friese kruidkoek maar gekneet uit Limburgs deeg. Dat carnaval dat zit me soms tot hier. Maar ik laat me toch niet kennen en ik zal d'r wel aan wennen. Ik blaas dapper op m'n toeter van papier. Maar ik doe het voor mijn vader zijn plezier. Het hele liedje ademt de sfeer van carnaval. Zoek het maar eens op in google. Het zou zomaar nu ook tijdens carnaval gezongen kunnen worden.

Heel herkenbaar omdat ik, zelf een noordeling, niet ben opgegroeid met het carnivals gebeuren. Toch snap ik dat het voor de mensen onder de grote rivieren een feest is waar het hele jaar naar toe geleefd wordt. Ik heb begrepen dat er zelfs voor gespaard wordt om een flinke buidel op zak te hebben om het feest tot een succes te maken. Inclusief een outfit waar een duit voor wordt neer gelegd. En niet alleen het weer maar ook een paar, naar mijn idee door geslagen, zielen vinden het nodig de vreugde te verzieken. Hoe is het mogelijk. Nee het feest van Carnaval is te religieus gericht,

vinden ze, en moet aangepast worden. Waarom? Hoezo? 'Verkleedfeest' moet het gaan heten. En ja hoor. De media duiken acuut in de microfoon om er iets over te zeggen. Ik heb een lelijk woord in de gedachte! Gelukkig zakt de discussie ook al zo zachtjes aan weg en is de media storm gaan liggen. Helaas wordt wel voor dit weekend weer veel wind gevreesd. Echte wind dus en volgens de weersverwachtingen kunnen we ook nog veel water in de vorm van een koude regen verwachten. Het zal ook weer niet zo zijn. Maar één ding is zeker de sfeer voor en rond Carnaval krijg je bij de meeste echte Carnaval ganger's never nooit niet kapot.

Carnaval komt volgens zeggen oorspronkelijk uit Italië. Daar werden de eerste feesten gehouden tijdens een gemaskerd bal. Omdat het feest voor het vasten was zou de naam carnaval zijn afgeleid van het woord Carna wat Italiaans is voor vlees en vale zou vaarwel betekenen. Een de vastentijd waarin dus geen vlees gegeten wordt. Heel logisch dus. Het zou zomaar zo kunnen zijn. Zondag 23 februari tot dinsdag 25 februari is het officiële carnivals weekend. Het volksfeest, begint altijd zevenweken voor Pasen, en duurt driedagen. Het heeft een Katholieke oorsprong. Meestal beginnen de feestelijkheden al op de vrijdag voor het weekend. De dinsdagavond voor carnaval heet 'vasten avond'. De woensdag na carnaval heet 'as woensdag'. Dan begint de 40 dagen vastentijd tot Pasen. Ook de voorjaarsvakantie of de Krokusvakantie zijn beneden de grote rivieren op de feestelijkheden afgestemd. Over de hele wereld wordt het feest op verschillende manieren gevierd. De voorbereidingen voor de optocht met de vele prachtige grote wagens is in zijn laatste fase voor de afronding. En dan op de radio horen we nu al een paar weken op rij dat er Carnavalsoptochten afgelast zijn in verband met het stormachtige weer. Zo sneu! Met in het achterhoofd dat alle carnivalsverenigingen door het hele land maar met name in Brabant en Limburg het hele jaar avond aan avond bezig geweest zijn met het uitdenken

en uitwerken van weer de prachtigste wagens. Elk jaar een nieuw thema. Een feest om naar te kijken. Voor alle carnavals gangers heel veel plezier de komende dagen.

9. Welke Hype is nu besmettelijk; het virus of het gesprek óver het virus. Wat te denken over je eigen verantwoordelijkheid nemen als je denkt in contact te zijn geweest met...

De maand februari van het schrikkeljaar 2020 wordt de maand van de angst op besmetting. Negenentwintig dagen lang is er de dreiging. Het begon begin deze maand in China. Het was een ver van mijn bed show. Maar het komt steeds dichterbij. Eigenlijk wil ik me niet laten meeslepen in het Carona virus maar er helemaal niets over zeggen is ook geen optie. Zeker als ik met mijn boodschappenkarretje door de supermarkt loop. Het is het gesprek van de dag. Van paniek alom is gelukkig nog geen sprake. Alleen als ik voor het schap sta, waar ik normaal de blikken soep en groenten vind, zie ik een groot leeg gapend gat. Er gaat een schok door me heen. Ben ik nu zo naïef of is onze dorpsbevolking ineens aan het hamsteren geslagen. Dat het een serieuze zaak is geloof ik direct. Maar in hoeverre kun je jezelf beschermen tegen een dreigende besmetting. Op voorhand het gewone dagelijkse leven inperken. Of hygiëne en nog eens hygiëne. Kijk op internet en je wordt met heel veel preventiemaatregelen geconfronteerd. Wat extra maatregelen kan natuurlijk nooit kwaad. Voorkomen is beter dan genezen. Blijft, dat jezelf verantwoordelijk bent. En die verantwoordelijkheid dus ook moet nemen. Zelfs als dat je enige beperking geeft. Klinkt ineens het carnavalsliedje; Kom Kees het is maar tijdelijk! door mijn hoofd. Een paar voorbeelden. En deze keer géén betutteling. Hoogstens denk er eens aan. Regelmatig je handen wassen, dat is toch normaal of niet voor iedereen. Regelmatig je omgeving en je sanitair schoonmaken, dat is toch ook normaal of toch niet voor iedereen. Regelmatig je telefoon en laptop even schoonmaken dat zou toch heel normaal moeten zijn, of niet voor iedereen. Na gebruik je papierenzakdoek

weggoaien, dat doet toch iedereen. Wat het ook is, tijdens het lezen van deze hygiëneregels bekruipt mij de gedachte; “dit geldt hoofdzakelijk voor al die mensen die reizen of gelegenheden bezoeken waar regelmatig veel mensen komen”. En dan nog. Je weet nooit of er tussen al die mensen iemand is die niet zelf verantwoordelijkheid heeft genomen om afstand te nemen.

Stel je voor. De berichten zijn tot nu toe ‘veilig. De vakantie is geboekt en al helemaal betaald. Ze hebben er zo naar uitgekeken. Dan moeten ze beslissen. Wel of niet gaan. Ze zijn zich er nu sterker nog dan anders van bewust dat ze in een taxistappen waar nog een aantal mensen in mee gaan. Moeten ze nu iedereen van een mogelijke besmettingshaard verdenken? Toch stappen ze in. Dan komen ze in de hal van het vliegveld. Overal zien ze mensen met een mondkapje. Ja die kapjes die je echt niet zullen beschermen tegen een besmetting, en voor gezonde mensen totaal geen nut hebben, zoals hen meerdere malen duidelijk is gemaakt. Maar goed. Het idee dat een heleboel mensen zo proberen je te laten merken dat ‘zij’ een ander maar ook zichzelf willen beschermen geeft, ondanks de verhalen, toch een ‘veiliger’ gevoel. Zij hebben geen mondkapjes. Niet te krijgen. Op de deur van de apotheek zat vorige week al een brief. Hier **GEEN** mondkapjes te koop. In vette letters. Iets verder op staat een meneer. Hij ziet hen naar de mondkapjes kijken en lacht. Dan horen ze hem zeggen: “Ik heb ook geen mondkapje. Weet je wat helpt, drie teentjes knoflook eten.” De grapjas. Een jongen die naast hem staat reageert heel gevat: “Ja, dan blijven we wel uit je buurt.” Even is het stil en dan hoor je de mensen die op gehoorsafstand staan lachen. De grap wordt in de hal als een virus door gegeven. Overal hoor je groepjes mensen lachen. De stemming is gezet. De vakantie begonnen. Iedereen gaat richting de incheckbalie. Zich nog niet bewust van de hele groep mensen die op hun vakantiebestemming opgesloten zitten in hun hotel. Puur uit voorzorgsmaatregel. Eén iemand heeft, zonder het te willen

en zonder het zelf in de gaten te hebben gehad, de besmetting het hotel in gebracht. Hij/zij bleek ineens ziek en besmet te zijn.

Van harte hoop ik dat het 'gevaar' onze deuren voorbijgaat. Ondanks de berichten dat, als het virus er één keer is, het als een razende toeslaat. Dus toch maar goed opletten en heel veel extra de handen wassen. Het is wel het minste wat je kunt doen.

10 Deze wasvrouw heeft geen behoefte aan een bakkie leut

Daar staat ze dan. De lang gewenste hulp in de huishouding. Vijftien jaar heeft ze zelf elke week weer stapels wasgoed op de hand gewassen. Ze kijkt me aan en zegt: "Deze wasvrouw had ik jaren geleden moeten hebben". Maar goed dat is niet zo. Wit, en met een 'kijkglas'! Een juweeltje! Hum, zul je denken waar gaat dit over. Ja, een wasmachine. Het is in de jaren zestig dat onze moeder haar eerste wasmachine kreeg. Eentje waarvan wij niet anders weten, dan dat zo'n witgoed machine erbij hoort. Maar zoals met heel veel dingen. Het is er niet altijd geweest. Als ik aan het einde van de morgen weer thuis kom zit onze moeder in de bijkeuken. Verschrikt kijkt ze om. Alsof ze zich betrappt voelt. "Ben je alweer thuis?" Het blijkt dat ze de hele morgen het proces van de wasmachine heeft gevolgd. Ze had er geen vertrouwen in. Zou dat ding haar, altijd zo zorgvuldig gewassen wasgoed, wel net zo schoon krijgen? Dus had ze een stoel uit de keuken gepakt en was ervoor gaan zitten. Ze wilde echt, maar dan ook echt weten hoe alles in zijn werk ging. Ze staat op en volgt me naar binnen. In haar hand een koffiekopje. Erop wijzend zegt ze: "Ik heb wel een heel rustige morgen gehad. Uiteindelijk heb ik maar koffiegezet en ben weer gaan zitten. Alléén ik, want die 'wasvrouw' had geen behoefte aan een bakkie leut. Ik weet gewoon niet wat me overkomt". Ik zie dat haar gedachten teruggaan naar nog niet zolang geleden. Elke zondagavond kon je erop rekenen dat er een broodmaaltijd klaar stond. Als iedereen rond een uur of zes weer thuis was, schoof het hele gezin, inclusief vriendjes en vriendinnetjes aan tafel. Hoe meer zielen hoe meer vreugd was het motto van onze moeder. Als de laatste ook zijn bord leeg had werd gauw de tafel leeggeruimd. Terwijl het orgel, een mandoline en een trompet gebruiksklaar werden gemaakt. Tijd voor zingen en muziek. Een uiteenlopend repertoire van oude, nieuwe en heel oude liedjes. Plezier

alom. Na een poosje moesten de kleintjes naar bed en dat ging niet zonder de nodige tegen werppingen. En dan verdween onze moeder ook. Een gewoonte die nu nog steeds een glimlach op mijn gezicht tovert. Maar ouderwets? Echt niet. Wat niemand in de gaten had is dat in de keuken en de bijkeuken de stapels wasgoed werden gesorteerd. De voorbereidingen voor morgen; maandag wasdag. In een gezin met zes kinderen was wassen toen een dagwerk. Midden op de keukenvloer is een grote gaspits neergezet. Daarop staat de grote grijze wasketel, die ook gebruikt werd tijdens het weken van groenten, fruit en vlees. Eerst gooit ze al het witte ondergoed en de handdoeken in de ketel. Daarop de emmers water. Dan wordt de zeepoeder er doorgeroerd en dan kan de gaspits onder de ketel aangestoken worden. De keuken is vanaf dat moment verboden terrein voor kinderen. Als later op de avond de stoom uit de ketel met het kokende wasgoed komt en het vuur eronder uit is, wordt met een grote houten knijper, de was doorgeroerd. Dan wordt de ketel in een paar dekens gewikkeld zodat het gedurende de nacht warm blijft en de was kan weken. Dan is het maandag en moet, geholpen door onze vader of één van de grote jongens, de inhoud van de ketel overgeheveld worden in de wasmachine met opstaande wringer. Deze voor die tijd, luxe elektrische machine, had ze gekregen toen er weer een baby op komst was en het wassen steeds meer werd. Wat was ze daar toen blij mee geweest. Er zat een verwarmingselement in en een soort schroef die wanneer je de klok onder op de machine in een stand van I of II zette deze in werking ging en de was in beweging zette. Wat een luxe. Als alle witte was door de mangel gedraaid was en in de bijkeuken met steenkoud water twee keer moest worden gespoeld, stond onder tussen de gekleurde was alweer te weken. Daarna ging de donkere was erin en dan de overalls. Alles werd uiteindelijk en in de losse centrifuge druipdroog gedraaid. Heel economisch. Je gebruikte op die manier veel minder water en zeep. Alleen de fijne was werd apart in een sopje gewassen bij het aanrecht.

Uren was ze bezig voordat alle was aan de waslijn buiten hing. De grote stukken aan de buiten kant en het ondergoed, uit het zicht van de burens, ertussen. Alles netjes gesorteerd. En als aan het einde van de middag, de droge en fris ruikende was binnen werd gehaald, rook het hele huis lekker. Ze zit tegenover me aan de grote achterkamertafel. Dan schrikt ze op uit haar dagdroom en zegt: “Joh ik hou tijd over met die wasmachine”. Dan zie ik haar naar haar handen kijken. Vandaag zijn ze niet rood en pijnlijk. Dat kwam vooral door het koude spoelwater. Dat was rond negentienhonderdzevenenzestig. Nu is het tweeduizendtweintig en we zijn inmiddels gewend aan onze huishoudelijke machines die helaas heel veel stroom en sloten water gebruiken. Terug naar weer de wasketel? Never nooit niet! Hoewel; bewust met je was omgaan is niet verkeerd.

11. Van de nood een deugd maken is misschien ook nog wel leuk

We gaan een puzzel van tweeduizend of meer, stukjes kopen. En dan hoor je van verschillende mensen dat ze voorlopig in afzondering moeten gaan leven. Hoe bizar is dat. Je kunt het je niet voorstellen wat voor gevolgen dat allemaal voor de sociale contacten betekent. Het komt steeds dichterbij, het corona virus. Geen paniek maar wel voorzichtigheid geboden. En dat geldt voor iedereen. Vandaag wilde ik een afspraak maken met een vriendin. Even via de app want we kletsen later wel verder. En dan besef ik ineens dat ook hier even voorzichtigheid geboden moet zijn. En alleen voor de duidelijkheid voor de afspraak, stuur ik gauw een appje achter mijn eerder verzonden berichtje: Graag afmelden als je het volgende hebt; en dan een serie emoties. Eéntje met een roodkoppie en zweetdruppels. Eén die niest in een zakdoekje, eentje die lijkt te braken, en tot slot eentje die verre van enthousiast is. Als ik ter verduidelijking er nog even bij typ dat wij even geen risico's nemen in verband met de bij ons aanwezige longproblemen, krijg ik direct een app terug. Begrepen. Leve de emoties. Deze keer dus bruikbaar zonder dat ze verkeerd uitgelegd worden. Normaal gebruik ik er maar een paar van, bang dat die ander het koppie anders uitlegt dan ik bedoel. Wij hebben nog nergens last van en dat willen we graag zo houden.

Vooraf kwetsbare, oudere mensen zijn een groep die zeer grote risico's lopen. Zeker als er al een longziekte of hartproblemen aanwezig zijn. Dan is binnen blijven geboden. Het treft dan vooral die ouderen die zelfstandig wonen. Mogelijk, alleen met hier en daar een helpende hand. Gelukkig kunnen ze face-timen met kinderen en kleinkinderen en via app en telefoon contacten leggen met vrienden en verdere familieleden. Dat dan weer wel. Hoe vervelend is het dat de ondersteunende hulp, van twee uur in de week, niet mag komen. Dat ook de andere helpende handen weg blijven. Ook de wekelijkse bezoeken van de kleinkinderen worden afgeraden. Het doktersbezoek wordt nu omgezet in een telefonisch consult. Alles uit voorzorg. Het idee dat er bij

klachten even naar ze gekeken, en dan bedoel ik echt gekeken, wordt kunnen ze nu weg strepen. Ik kan me voorstellen dat het een heel onzeker gevoel geeft. Een gevoel van aan je lot overgelaten worden. Het besef hoeveel er toch geregeld moet worden kan iemand heel onzeker maken. En toch moet het voorlopig even zo. Dat besef is er gelukkig wel.

Maar hoe gaat het met de levensmiddelen als die op een gegeven moment opraken. Ineens wordt de boodschappendienst van verschillende supermarkten een onmisbare service. Voor de sociale contacten, die je anders bij de winkel even zou hebben, een niet zo goede ontwikkeling. Toch nu een moeten. Op radio en tv komen steeds weer de berichten dat er steeds meer testen positief uitgevallen zijn. Dat landen regio's en grenzen afsluiten om erger te voor komen. Op de vluchthavens staan veel 'gestrande' reizigers. Ze kunnen niet verder reizen naar hun eindbestemming. Inmiddels is het virusepidemie officieel opgeschaald naar een pandemie. Dat betekent dat de epidemie, besmetting van een nieuw virus of van een ziekte die heel lang niet meer aanwezig is geweest, inmiddels wereldwijd overgedragen wordt. En dat er dus wereldwijd ook slachtoffers zijn die de ziekte niet overleven. De pest, in de middeleeuwen, was ook een pandemie. Het woord Pandemie komt uit het Grieks en betekend mensen of volk. Er bestaat een chinees spel dat ook zo heet. Het is een bordspel. De speler speelt met het spel. Bijvoorbeeld; het is de bedoeling dat je doormiddel van je spel het probleem, virus of ziekte op het bord, wegspeelt. Je kunt dus je eigen spel verliezen of winnen. En over spellen gesproken. Als de afzondering een feit wordt is het misschien een goed idee om de zolder eens op te klimmen en, of onder uit de kast, wat spelletjes tevoorschijn te halen. Of laat een puzzel van duizend stukjes of meer aanrukken. Uiteindelijk raak je ook op het filmkijken uitgekeken. Van de nood een deugt maken is misschien leuker dan je denkt. Laten we hopen dat ieder voor zich de maatregelen neemt die aangeraden worden. En het 'virus' niet verder komt dan de stoep.

12. Het moet me van het hart. Alles plat

Alles plat, zo heet het radioprogramma met muziek voor Nederland. Alleen dan in het dialect. Zo je wilt de streektaal. Allemaal liedjes geschreven in deze keer niet het Algemeen Beschaaft Nederlands. Plat. Grof!? Nou nee. Verstaanbaar!? Meestal wel. Wat iedereen begrijpt is de naam van het programma ALLES PLAT. Er zit geen woord Frans bij zou je zeggen. Nu zeg ik: 'Alles Plat' en die woorden begrijpt ook iedereen. Dat is nu echt, bij uitstek, onze zo moeilijke taal. Veel woorden en uitdrukkingen kunnen meerdere betekenissen hebben. Voor onze medeburger is het Nederlands haast niet te doen om te leren. Met 'plat' bedoel ik 'stil'. En dat is dus niet het plattelandse dialect van het radioprogramma. Een Stadsdichter heeft het stempel dat hij of zij met die vele gelijke en toch verschillende woorden verbazingwekkend handig aan de slag kan. Ede heeft ook zo'n Stadsdichteres en dié kan het. Met woorden spelen dan. Haar gedicht, wat deze week verscheen, ook op Ede.nieuws.nl, 'weet de juiste snaar te raken. Het heet: Een fel licht tegen Corona'(Larissa Verhoeff). Subtiel en zo raak! Inmiddels is het stil; En alles is al voor een grootdeel plat. Op de schoolpleinen, en in de scholen. De kinderen krijgen thuis digitaal de leerstof aangereikt. Op korte termijn door het onderwijspersoneel gerealiseerd. De kerken zijn leeg. Hoe gek is dat. Thuis voor de laptop of tv worden de diensten uitgezonden. Te zien zijn de voorganger, de kerkenraad, de organist of pianist en zanger of zangeres. O, ja ook iemand die het kinderverhaal verteld is op het moment dat hij aan de beurt is even opzoek naar de camera. Iedereen doet zijn best. Bij de restaurants, cafés en bars is het doodstil. Geen mens te zien. De winkels zijn voor een grootdeel ook dicht. Kortom het is Stil. Alles zo plat dat het opvalt dat er bijna geen ongevallen zijn. Zeker niet laat op de avond. Er zijn geen hardrijders en zuipschuiten die hun auto in de sloten of walkanten parkeren. Op zo'n manier dat alle hulp troepen moeten opdraven om de ravage te ruimen. En dat is maar goed ook. Die hulpdiensten hebben op dit moment wel iets anders aan het hoofd.

Inmiddels zijn we ruim anderhalve week in de wetenschap dat het Corona virus als een onzichtbaar en sluipend onheil onder ons is. De sfeer wordt steeds meer gespannen. Je voelt het; buiten maar ook binnen. Er heerst angst. En niet alleen wij maar heel de wereld probeert de onverlaat vóór te zijn. Zo weinig mogelijk slachtoffers. De burgemeesters spreken als een burgervader/moeder via de media een ondersteunend woord uit. Troostend en soms speciaal aan kinderen gericht. Dat doe je goed want hier en daar steekt meneer paniek de kop op. Gelukkig geeft de nuchterheid, waar de Hollanders om bekend staan, direct een weerwoord. Hallo doe niet zo egoïstisch. We moeten het samen doen! Er is genoeg. Zeker wat de boodschappen betreft. En dan is de trend gezet. Waar eerst de onderwijzers, artsen, verplegend personeel en verzorgend personeel een schreeuw om erkenning deden lijkt het of die erkenning er ineens wel kan zijn. Overal hartverwarmende acties van daadwerkelijke hulp en inzet. Allemaal vrijwilligers die zich melden. En acties van dankbaarheid, doormiddel van liederen, en een massaal applaus. Als navolging op het zo innemende applaus in Italië. Planten en bloemen worden uitgedeeld. Uitgedeeld door die ondernemers die ze met zorg gekweekt hebben en nu niet kunnen uitleveren aan de andere landen. Die ondernemers die nu geen inkomen meer hebben. Ze geven ze aan iedereen die zich inzet om te helpen. En dan het luiden van de kerk klokken ook als blijk van ondersteuning. Er wordt hulp beloofd aan alle ondernemers die hun inkomen naar heel weinig zien dalen. Hulp voor de kleine ondernemers en ZZP'ers. Vanuit de regering komen er dagelijks aanscherpende maatregelen. Maar ook bemoedigende woorden. Het geld ons allemaal. Geen woorden maar ook daden. We vertrouwen erop. De komende tijd zullen het sociale- en het economische leven een fikse omslag krijgen. Misschien tot ieders verbazing ook best leefbaar zo. Neem de afnemende uitstoot van schadelijke stoffen. De lucht wordt schoner. Natuurlijk geldt dat niet voor alles. Maar moeten we

er eens over nadenken, of 'anders' doen óók mogelijkheden biedt? We zijn zo doorgeslagen in de loop van de jaren. Wie weet geeft deze, verschrikkelijke 'pas op de plaats' een ander inzicht in de invulling van onze sociale omgang en de ontwikkelingen in de economie.

Pijn doet het als de berichten komen dat door de maatregelen, voor iedereen zo gewone dingen ineens heel anders moeten. Je wilt er niet aandenken dat je die ernstig zieke niet mag bezoeken. Niet even knuffelen. Je wilt er niet aandenken dat je niet bij die begrafenis daadwerkelijk je steun mag betuigen. Eigenlijk allemaal maatregelen waar we tot voor kort niet over nadachten. Heel veel moeten we laten. En, anders op een andere manier invullen. We gaan er met zijn allen voor en misschien, heel misschien gaat dit hele gebeuren ons nog wel heel erg aan het denken zetten.

13. Wat nu als de kapper niet meer in het verzorgingshuis komt?

Het is tegen koffietijd als mijn mobiel begint te trillen. Op het scherm zie ik wie er belt en weet dan gelijk, hiervoor moet ik even ontspannen gaan zitten. Dit kan wel even duren. Nu ik heb alle tijd dus kom maar door. Dus klik ik op het groene telefoontje en zeg: "hoi". Aan de andere kant hoor ik een bekende stem zeggen: "Ja, ik bel maar even want bij elkaar langsgaan is nu even geen optie hé. Hoe is het daar?" Kort vertel ik hoe de afgelopen dagen bij ons verlopen zijn en eindig met; "en bij jou dan?" Ze is vrijwilliger in een verzorgingshuis en vertelt wat haar zoal is opgevallen de afgelopen week. "Weet je dat we nu in papieren bekertjes de koffie, thee en drankjes rondbrengen. Het commentaar is niet van de lucht. De één vindt het doordraven en de ander heeft alle begrip. Het valt ook niet mee voor die ouderen. Eerst moet het grootste gedeelte van de bewoners verhuizen naar een ander verzorgingshuis omdat de woonplek waar ze eerst waren gewoon dicht werd gedaan in verband met het niet meer kunnen bekostigen van de zorg daar. En nu dit. Ik heb zo met ze te doen!" zegt ze. Ze heeft zichzelf bij de leidinggevende aangemeld om extra te helpen. "Logisch toch, zegt ze, ik woon alleen en heb nagenoeg geen contacten. Al mijn activiteiten buitenshuis zijn afgezegd."

Ze is ruim zestig en na vele jaren intensieve mantelzorg nu alweer een poosje werkzaam als vrijwilliger in een verzorgingshuis in de buurt. Het geeft haar veel afleiding en bovenal voldoening. Ze geniet ervan als de bewoners laten merken dat ze het fijn vinden dat ze er is. Haar creativiteit en vrolijke natuur is van harte welkom. Maar nu was het even een probleem of ze als vrijwilliger wel mocht doorgaan met het komen. Hoeveel meer risico brengt ze mee dan het personeel, was de vraag. Eigenlijk niets meer maar toch wilde ze onder geen beding 'het virus' het verzorgingshuis binnen brengen. Ze had contact gezocht met degene die over het

inplannen ging en in goed overleg besloten toch gewoon maar te komen. “Alles, gaat nu anders, zegt ze, maar we maken er gewoon een gezellig gebeuren van.” Aan alles merk je dat er een uiterste voorzichtigheid geboden is. Zo heeft elke vrijwilliger die mag komen een eigen afdeling. Als ze eerder het hele huis door moest is dit nu wel veel rustiger. Ze heeft op deze manier ook meer tijd voor de bewoners. Dan wordt het stil aan de andere kant. “Hallo ben je er nog”, vraag ik. En ja hoor, wat ik al vermoede word bevestigd: “Jaha, maar, wacht die mail moet ik even vastzetten” hoor ik haar zeggen. Ze zit tijdens het bellen achter haar PC en ik vermoed dat facebook en haar mailbox afgewerkt worden. Zo nu en dan wordt ze erdoor afgeleid en is even ‘uit’ haar verhaal. Dan pakt ze zo de draad weer op. Op mijn vraag hoe en wat ze nu dan allemaal moet doen probeert ze mij, stap voor stap, uit te leggen hoe alles in het werk moet gaan. Er is veel extra werk en omdat er nu anderhalve meter gehouden moet worden vergt dat veel van haar stem. Aan het einde van de dag is ze helemaal hees. Bijvoorbeeld de menulijsten in vullen op afstand. Voor dat de slechthorende en ook nog slechtzinnende mevrouw of meneer begrijpt welke keuze ze kunnen maken vergt dat best wel even tijd. Gelukkig is de beloning meestal een dankbaar gezicht en daar doe je het toch voor. Een ander effect geeft het harde praten dat je colléga op de andere afdeling ineens roept, “hé ben jij ook aan de slag. Ik hoor ineens een bekende stem.” Dat is dan weer even heel leuk zo’n extra contact.

Veel vragen moet ze beantwoorden. Bijvoorbeeld hoe dat nu moet met de kapper. Haar oplossing is dat ze het verzorgend personeel zal vragen wat extra spelden en elastiekjes mee te nemen. Iedereen dan maar een vlecht op het hoofd. “Eigenlijk nog niet eens zo gek allemaal weer langhaar,” had één van de bewoners gegrapt. De mannen allemaal een staartje in de nek, of bot afgeknipt. Het zal wel even wennen worden,” had ze er vrolijk aan toegevoegd. Ze ziet het al voor zich en het duurt niet lang of de hele groep lacht om het hardst. Ze zaten

ruim uit elkaar gezet en toch samen in de koffiekamer. Ook komt de opmerking: Anders hadden we vandaag ons beweeg halfuurtje. Hoe gaan we dat nu doen. Helaas met ballen gooien dat wordt hem niet. De afstand van anderhalve meten gooien over en weer en dan vangen? Nee, doe maar niet. Maar als ze er toch zijn kunnen ze wel even met de voeten stampen en benen zwaaien als je dat kunt. Zo zonder contact ieder voor zich. Kijken wie het verste met zijn armen omhoog kan komen. Na maar een paar minuten verschijnen er bloesjes op de wangen van de dames en heren. Missie volbracht. En dan komt alweer de volgende vraag; "Maar hoe moet het nu met de post?" Tja dat is wel even een dingetje. Ze hadden begrepen dat de post voorlopig niet rondgedeeld gaat worden. Het staat nu onaangeroerd, beneden in de hal en de nieuwe regel is dat het pas na vierentwintig uur naar de afdelingen gebracht mag worden. Besmettingsgevaar of niet. Voorzorg voor alles.

Het is even slikken maar misschien moesten ze zich er maar even inschikken. Het is niet anders. Omdat er hier en daar best wel veel personeel en vrijwilligers thuis moeten blijven om verschillende redenen heeft ze zich ook opgegeven om onbeperkt ingezet te willen worden. Of het ook op de zondag mag gelden had de leidinggevende gevraagd. Voor haar geen probleem. Omdat de kerkdiensten toch via de PC gevolgd kunnen worden heeft zij de mogelijkheid om op een later tijdstip alsnog deze te bekijken. Dan besluit ze dat ze nu toch echt op moet schieten. Ze wordt over zo'n anderhalf uur weer in het verzorgingshuis verwacht. Het is zo fijn om iets te kunnen en mogen doen nu. Thuis zitten met wat voor bezigheid ook heeft ze de hele afgelopen winter al gedaan. Alleen al het blijde gezicht van die mevrouw, die pas nog moest verhuizen en nu ontdekt dat ook haar bekende vrijwilliger uit het andere verzorgingshuis hier zomaar voor haar staat is de kers op de taart. Als we afscheid nemen en ik leg mijn mobiel voor me op de tafel zie ik nog net dat we meer dan driekwartier gebeld hebben. Hoe bijzonder is dat zomaar

midden op een stille dag in corona tijd. Even bijgepraat. Helaas niet tegenover elkaar aan tafel en zonder gezamenlijk een bakje koffie maar laten we hopen dat dat over niet al te lange tijd weer mogelijk is. Ik denk dat het verhaal heel herkenbaar is voor heel veel vrijwilligers. Allemaal heel veel succes met alles wat op ieder zijn pad komt. Wees voorzichtig en houd je aan de regels dan kan het zonder risico's hopen we dan maar.

14. Boodschappen in Corona tijd

Waar je zomaar tegenaan kunt lopen als je omgeving in de ban is van regels rondom het Corona virus en de besmettingen

Het klinkt heel onvriendelijk maar onze showroom is geen attractie voor kinderen. Op de tafel ligt het lijstje voor de boodschappen al klaar. Er is goed over nagedacht want boodschappen doen is tegenwoordig wel even een dingetje. In de eerste plaats willen ze niet te vaak naar de winkels. Met in het achterhoofd dat iedereen er zo over denkt hopen ze dat het niet al te druk is. Nu ook de regel er is dat je maar één kind mee naar binnen mag nemen is de kans groot dat het toch wel wat rustiger zal zijn. De extra aanscherping van de regel blijkt ook wel nodig. Het idee, van ouders om er even niet met alle kinderen op uit te kunnen en dan een winkel te bezoeken moet hier en daar nog wel even 'landen'. Natuurlijk begrijpt iedereen dat als je met een paar kinderen de hele dag binnen zit het 'gewoon' even een uitje is om een boodschap te doen. Helaas wel een gevaarlijk uitje. Het onzichtbare virus waard overal rond en een besmetting is zo opgelopen. En dat geldt niet alleen voor een winkel met levensmiddelen, zo blijkt. Een verkoper, uit een winkel met een showroom die keukens en sanitair verkoopt, verteld dat zijn winkel zo nu en dan veranderd in een ware attractie. Natuurlijk willen zij hun service blijven geven en zijn de showrooms open. Wat ze niet verwacht hadden is dat verschillende echtparen die nu samen thuis zijn en even niet weten wat te doen, de tijd aangrijpen om zich te gaan oriënteren op het gebied van de toch al zo lang uitgestelde plannen om de keuken of de douche of badkamer eens aan te pakken. En hup, kom op, wij gaan met zijn allen eens even een showroom bekijken. Hoe gezellig is dat. Kinderen achter in de auto en daar gaan ze. Aangekomen bij het woonwinkelpark rennen de kinderen, losgelaten door de winkels. Overal klimmen ze op en de allemaal zo blinkend schoongepoetste opstellingen worden

besmeurd met kinderhandjes. Tot zijn grote schrik werd zijn showroom een attractie. En dat was nu net één van de redenen, waarom een hele grote woonwinkel al de deuren van alle filialen gesloten had. De verkoper verteld verder dat ze toch echt op de verantwoordelijkheid van de eventuele koper hadden gerekend om ook in hun showroom zich aan de regels te houden. Hij besluit:” Het kan toch niet zo zijn dat we een bord, voorzien van dikke vette grote rode letters, de mensen moeten blijven waarschuwen. Graag zou ik de showroom openhouden. Wij hebben geen goederen die direct een besmetting over zullen brengen. Kijken doe je toch hoofdzakelijk met je ogen. Maar helaas. We moeten sluiten als het zo doorgaat. Het klinkt heel onvriendelijk maar onze showrooms zijn echt geen attractie voor kinderen. Ook wij lopen op deze manier een te groot risico.” De man was echt uit het veld geslagen. En zo komen er steeds meer verhalen van ervaringen rondom de Covid-19 of Corona regels. Verhalen waarvan u en ik misschien verbaasd staan te kijken. Waarom zoekt men toch steeds weer het uiterste toelaatbare. Zo jammer.

Maar goed ook zij gingen de laatste weken niet meer samen de boodschappen doen. Dat is verre van gezellig, maar helaas pindakaas nu even niet dus. Ze hebben besloten de boodschappen te verdelen. Niet met een bewuste bedoeling hoor. Maar hij doet de zware- en zij de bijzondere boodschappen. Bijvoorbeeld bij de drogist of zo. Om er toch even uit te zijn pakt ze dan de fiets. Ook weer alleen, niks aan. Maar het is voor het goede doel. Geen besmetting alstublieft. Toch moeten ze er allebei meer tijd voor uittrekken hebben ze gemerkt. Even vlug, is er niet bij. Vandaag gaan ze toch wel even samen op pad. Het is rond één uur als ze aankomen op het marktplein in het dorp. Daar zien ze tot hun ontsteltenis dat de handhavers druk bezig zijn alle markthandelaren te sommeren de kramen in te pakken en de markt te verlaten. Een bizar gezicht zo midden op de dag. De anderhalve meter afstand regel bleek niet te werken en de

risico's werden daardoor te groot. Iets verderop is de winkel waar ze een boodschap gepland hebben. Ze hadden al gehoord dat erbij verschillende winkels buiten rijen met mensen zouden zijn voordat je naar binnen mocht. Dus voorbereid waren ze wel. En toch is het een rare gewaarwording nu ook zelf in de rij te staan bij een winkel. Op de straat zijn vakken getekend met blauw krijt. Daar moeten ze in gaan staan. Op aanwijzing van een winkelmedewerker mogen ze elke keer een vak opschuiven tot ze één, voor hun ogen schoongepoetst handvat van een winkelwagentje in de handen gedrukt krijgen. In de winkel wordt erop toe gezien dat je voldoende afstand houdt. Toch blijkt ook dat een lastige ervaring. Bij de kassa staan weer strepen op de grond als houvast voor de afstand. Goed geregeld. Dat zeker. Maar leuk is anders. En dan komen ze terug op het parkeerterrein. De tassen zetten ze achter in de auto. Daar staat nog de tas met lege flessen. O ja! Zij pakt hem en loopt ermee naar de bakken om ze erin te mikken. Ondertussen brengt hij het winkelwagentje terug in de rij. Als ze terugkomt ziet ze hem bij de auto staan. Gek, waarom is hij nog niet ingestapt. Het linker portier heeft hij opengetrokken en staat voorovergebogen. Als ze dichterbij komt ziet ze wat er aan de hand is. In de auto zit een mevrouw. Ze zit verdwaasd om zich heen te kijken. Ze hoort hem vriendelijk vragen: "Gaat het goed met u mevrouw. Wilt u misschien deze sleutels anders wordt starten wel een beetje moeilijk?" Ze kijkt hen aan en even lijkt het erop dat ze niet weet wat te zeggen. Dan slingert ze met haar sleutels voor zijn ogen langs en zegt: "Nou, nee hoor die heb ik hier." Geduldig blijft hij wachten, en dan lijkt het tot de mevrouw door te dringen dat ze in een verkeerde auto is gaan zitten. Ze kijkt nog eens rond om vervolgens vlug haar spulletjes van de stoel naast haar te pakken. En dan haast ze zich de auto uit. Als je nu denkt dat de mevrouw even blijft staan om haar vergissing te erkennen dan heb je het mis. Zonder ook maar één woord te zeggen loopt ze weg. Je begrijpt dat tweepaar ogen haar nastaren. Hij trekt zijn

schouders op en zegt:” Nou een vergissing is toch niet zo erg. Zo zie je maar iedereen heeft zoveel in het hoofd om rekening mee te moeten houden. Maar even pardon of sorry had wel zo netjes geweest. Geef me even die schoonmaakdoekjes en de tissues aan. Even de boel reinigen. Je weet maar nooit.” Gelukkig dat ze al vanaf het begin van de meldingen van besmettingen een nieuw pakje reinigingsdoekjes en tissues in de auto hadden gelegd. Samen met een afvalzak. Zo waren ze erop voorbereid dat ze ook in de auto hun handen extra konden reinigen. Nu komt dat wel helemaal goed van pas. Deze mevrouw kennen ze niet en je weet maar nooit.

15. Je haar en corona 2020

Minister-president Rutten vindt een kaalgeschoren hoofd de oplossing voor onze uitgegroeide haren. Zijn allemaal leuke gekleurde petten en hoeden niet een veel beter idee of alleen in het parlement dan, allemaal een prachtige pruik. Vroeger een statussymbool

Boven mijn hoofd hangt een van de buurtjes over het balkonhek. Blij dat ze eindelijk iemand treft om even een praatje te maken. Volgens haar 'doet 'het er nu even allemaal niet toe, niemand ziet je toch! En dan bedoelt ze haar uiterlijk. Ja, nu ze het zo zegt; de kapper dat wordt wel even een probleem. Van horen zeggen waarschuwen de kappers dat we toch alsjeblieft niet zelf met het haar aan het stunten moeten gaan. Dat lijkt mij geen gekke waarschuwing. En toch vind ik dat ze géén gelijk heeft. Natuurlijk worden we wel gezien. Zeker als je even een boodschap gaat doen in de Buurtsuper. Op een afstandje maak ik tenminste tegenwoordig wel even een praatje. Want net als zij ben ik ook blij dat er een bekende, op anderhalve meter afstand dan, langsrij komt. En het face-timen dan? Dan zit je toch ook met je gezicht op het beeldscherm. Nee, ook al zitten we meer in- en rond ons huis gespot worden we zeker. En jezelf verzorgen, ook nu, is dacht ik heel belangrijk. "Tja, gaat ze verder, bij mij wordt de spoeling wel iets dunner kijk maar. Van nature heb ik dus die grijze haren door mijn gewone kleur, dat lijkt al een spoeling, he. Dat heb je als je wat ouder wordt. Gelukkig vind ik dat het ook wel een beetje sierlijk staat. Ik zal het ermee moeten doen voorlopig, zucht ze. Daar hoef ik dus niet voor naar de kapper. Maar toch, ik mis dat wel, even tijd voor mezelf nu."

Inmiddels ben ik maar op de stoel op mijn balkon gaan zitten. Ik kan haar zo net zien. Best gezellig zo. Zo te zien zitten er maar weinig buurtjes buiten dus geen probleem. En anders kunnen ze ons gesprek waarschijnlijk woord voor woord volgen. Boeien. Ik pas wel op dat ik niet iets zeg wat erg privé